

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 167

Tacoma, Wash. Sep. 10, 1894.

Vol. 4

Udversalme.

(Melodi, Lov, Gæ, Pris og Herlighed.)

O Herre Krist, forsg vor Tro,
tag selv i trange Hjerte No,
læg du vor store Syndens Brød,
og styrk os med dit Vegems Brød.

Vi tørstet efter Naaden din
giv os Dit Blod i klaren Vin
og slet Du vore Synder ud
O Herre Kristus, Mand og Gud.

Du har sagt, at i Dit Blod
afvættes Syndens Overflod,
naar vi ved Troen til Dig gaar,
Du læger Syndens Hjerteskaar.

Saa talter vi Dig Jesu sød
forbi Du gav Dit Blod og Kjød,
vi talter for Dit Altarbord
vi talter for den frelske Jord.

L. N.

Pinesernes Lære om Livet efter dette.

Foredrag holdt ved „Vor Frelseres
Kand. luth, Menigheds Ungdomsforening
San Francisco, Cal. af A. S. Lange.

[Slutning]

Det tredie Domsted siges at ligge paa Havets Bund under
det sydlige Hjørne af „Yul Chin“ Fjeldet. „Sung Tae“
er der Dommer. Der staar opstillet foran Stranden en Hær
af trofaste, haardnakkede og ulgdyge Tjenere. Embeds-
mænd, der har gjort sig skyldige i Statsforræderi;
Hustruer og frække Konkubiner, der altid
denes Autoritet; ulgdyge Børn og
datter; Kjøbmænd, der bedrøvede sig Mand-
brød sig ud af Færdselsreguleringerne og fine Tjenere; Straffanger, der
Bogterne i Anseelse; Spaamænd og Spaatvinder, der narrede

fine Kunder; Kirkegårdsgravere, der, ved at grave en ny
Grav, forstyrrede de Afsødes Ben; Familiefædre, der for-
sømte at sørge for Kone og Børn; de, der glemte, hvor Far
og Mor laa begravede; saadanne, som altid havde det travlt
med at udbrede Sladder og forarsagede Trætte, og Skrivere,
der forfalskede Dokumenter—alle disse staaer skyldige og skæl-
vende foran den ubønhørlige „Sung Tae.“ En Skare af
fæle Dævle omringe dem og staaer færdige, naar Signalet
lyder, at drage dem ned i Helvederne, hvor allerede mange
før dem vridet og vaander sig i Pine. Nogle kastes i kogende
Dijelbæler, andre gennembores med store Spiger. Nogle
blir sønderredne af Tigre og andre vilde Dyr, men forføres
ei, andre gennembores med Pile, men dræbes ei. Andre
blir stukne og staaer med Knive, de ynker og jamre sig og
raaber paa Døden, men den kommer ikke. Forrædere og
Oprørere bindes fast til gloende Døne, som af Dævle trækkes
rundt. De brænder og brænder, men tilintetgjøres ikke. I
store Smerteligger de der og stjerer Tænderne, den ene
Forbandelse afløser den anden, men ingen Hjælp før Straffe-
tiden er omme.

Men der er ogsaa nogle gode i „Sung Tae's“ Retts-
De, som her i Livet brugte sin Formue til at reparere
veient, opbygge Broer, og forresten hjalp
offentligt Arbejde.—Disse faar Lov
Jorden i menneskelig Stikelse og
lige Stillinger.

Saa tar vi os
Sted ligger
en Tur ind i det fjerde Domhus. Dette
ogsaa ved Havets Bund, øst for „Yul Chin“
er. Dommer „Ng Koon“ har her Jurisdiktion. Her
møder vi Kjøbmænd, som lagde for lidet i Vægtstaaen, solgte
forfalskede Varer og satte falske Penge i Omløb, Læger, der
gav sine Patienter daarligere Mediciner. Gniere, der dnygede
op sine Skatte og ikke brugte dem i veldædige Diemed,
Umennesker, der stødte svage og alderfegne Mennesker over-
ende, Sturke, som stjal fra de rige, og rige, der plyndrede de
fattige. Tyve, der stjal Dje fra Gadelamperne, Sværgere og
Gudsbespottere, og forresten alle, der gjorde Spektakel paa

Baden. Alle disse modtager i No. 4 sin Dom og trækkes af Djævlene ned i Fordømmelsens Hul.—Kjøbmanden, der lagde forliden i Vægtkaalen, mødes af en Dæmon med en Bismer i Haanden. Bismerens Krog hugges fast i Forbryderens Side, og Dæmonen holder ham dinglende i Luften, indtil Straffetidens Udløb. De, der solgte falske Varer, blir af Dæmonerne stampede i Mortere. (Blandt disse Forbrydere er ogsaa en stakkels fattig Mand, der har sjaalet et Brød forat tilfredsstille sin og sin Families Hunger. Han kastes i en Morter og blir stampet. I sin Smerte raaber han til „Kwan Yum," Barmhertighedens Gudinde. Hun hører hans Raab og viser sig i Skyerne med Blomster, hvormed hun bedækker hans Krop, og Sløvene søles mindre.)—Paa Bedragerne sættes Træklaver saa store og vide, at Staklerne umulig kan ligge ned. Naar Straffetiden er over, faar de alle Lov at gaa tilbage til Jorden og begynde Livet forfra som Dyr, Orme eller Insekter.

Men vi finder ogsaa nogle brave Mænd i „Ng Koon's" Rige. Saadanne nemlig, som forsørge de fattige med Bigtister og sit dem hæderligen begravede. Disse gode sødes over igjen som Mennesker og kommer „høit paa Straa."

I Skjærildens femte Rige møder vi „Y m Lo Wong," Rinefernes Pluto. Han beskryde engang „Court" No. 1, men var for snil med Fangerne, og blev derfor degraderet. Stofte, Stegerister og mange andre Slags Torturredskaber er her opbevarede. Buddhaspottere, Nordbrændere, Vigranere og de, der tilkastede Naboens Brønd, faar i de'te Gjengjælfens Hus sin Løn. Først søres disse Forbrydere op paa Toppen af en „Pagoda," (Tempel) 420 Fod høit, hvorfra de paa lang Afstand ser sine Barndoms Hjem. Barndomsminde, Hustru, Børn, Forældre og Venner staar saa levende for dem; de betragter sine hjære, der nu synes saa nær, men er dog saa langt borte. Smerten er stor, Taarer rinder, og bitre Beklager lyder fra deres Læber. De vil give alt forat slippe løs, men der er intet Haab. Midt i sin Sorg og Beklæge blir de slæbte ned i „Jam Kan," hvor Straffen venter dem. Naar Straffetiden er ude, forvandles de til Fugle, Hunde og andre Dyr, og sendes saa tilbage til Jorden, hvor Livet begynder forfra.

De dydige, som der faar Belsønning er de, som her gav Almisser og opvandrede sig i Kjærlighedsjænet. De ledsages af „Sim Lo Wong's" Ljerner høit til det tiende Rige, hvorfra de forskyttes til et af de høieste Trin i Tilværelsen.

Bed Bunden af den nordre Sø ligger det ste Domsted, som ivaretages af „Bin Shing." Her samles sammen Buddhaspottere og mange andre ugudelige. De, der har tuxret mod Veiret, mod Forsynet eller talt usømmeligt om Guberne.

Tempelranere og de, der kastede Smuds i Tempeler, er ogsaa i No. 6. Ligesaa Guldhøve og de, der ofrede urene Sager til Guberne. Foran samme Stranke staar Boghandlere, der solgte usædelige Bøger, og ved deres Side de, som læste dem. Mennesker, som ødelagde hellige Bøger dømmes ogsaa af „Bin Shing," ligesaa de, der aad Dyr og Hundekjød og foragtede Grønnsager, og forresten en Hær af andre onde Krabater. Alle disse straffes haardt, men paa

forskjellige Maader. Nogle korsfæstes og blir levende sjaalet; af andre skjæres Tungen ud osv.

Men der findes ogsaa nogle dydige i „Bin Shing's" Retsfal. De, der fastede og holdt Buddhisternes Helligdage, bad meget og øvede sig i Selvfornægtelse, byggede og reparerede Tempeler, Munkelov og Nonneklostre, blir velsignede, og Belsignelsen gaar over paa deres Esterkommere.

I det 7de Rige regjerer „Tai Shan." De Forbrydere, han har at gjøre med, er saadanne, som benyttede Mennesketjen og Menneskekjød til Mediciner; og som aad Menneskekjød. Disse Overtrædere bindes paa Hænder og Fødder, og Djævlene, bevæbnede med store Tregastler, kaster dem ind i store brændende Done. Samme Straf tilfalder dem, der stjål Guld og Sølvornamenter bort fra Bigtister. Børnetyve og Forældre, der dræbte sine Pigebørn, faar ogsaa foran „Tai Shan's" Stranke. Alle disse kastes i mørke Hul, hvor Ulve og Hunde gnaver dem. En anden Gruppe af Forbrydere finder vi der ogsaa: Saadanne, som har bragt brave Mennesker i Stet Rygte, forstyrret en Families Husfred og afbildt Mand og Kone, fortalt lidetlige Historier og sunget sligge Viser. o. s. v. Disse bindes til en Pæl, og Dæmoner river Tungen ud paa dem. Mennesker, der endnu er blandt de levendes Tal paa Jorden og ved sig skyldige i de her nævnte Forbrydelser, formænes til Omvendelse. Betsielse fra disse Straffe opnaaes ved at løskjøre fangne Fugle og give dem sin Frihed, og forsørge de fattige med Bigtister.—De gode, som paa dette Sted faar Belsønning, er de, som her satte sit eget Liv i Fare, forat redde andre.

„Tew Shi" er Dommer i No. 8. Foran denne frygtelige „Ahadamantus" staar paa Parade en Flok uldydige Sønner, som ved sit Levnet har bragt sine Forældres graa Haar med Sorg i Graven. Disse blir nedtrampede af Heste og knuste under tunge Vognhjul. Endvidere møder vi her Mennesker fulde af onde Begjæringer, Forkarle, Horer, Fraadere, Drankere, Sværgere, Forsørere, Spillere osv. Dæmonerne driver disse til en høi Bro, hvorfra de kastes hovedfuls ned i en Blod's. Deres Raab om Hjælp bringer en frygtelig Dæmon tilstede, som med en Gaffel dukker dem under hver Gang, de kommer „oven Bandede".—De retskafne, som i No. 8 faar sin Belsønning er de, der her i Livet gav Almisser til Tiggermunkene, som til Gjengjæld med sine Messer og Bønner har friet dem ud af Skjærildens.

Saa kommer vi til den niende Afdeling, hvor „Ping Tang" regjerer. Hele hans Rige er indklædt med et Jernnet: En hel Del Misbødere er komne hid fra de øvrige Straffesteder for videre Tortur. Her er saadanne, som ved Trolddom og „Djævelpulver" hypnotiserede andre; de, der begit unaturlige Forbrydelser; Tyfker, Sælgere og Læsere af umoraliske Bøger; Malere, der malte utugtige Billeder. Alle disse preses ind i Messingcylindere og steges over en svag Ild. De, der har forarsaget Splid og Tvedragt i Familien, eller gjort sit til at faa en Vægteskabsforbindelse hævet, blir fortæret af Biltsvin og andre Dyr.

Men der findes ogsaa nogle, til hvem „Ping Tang" smiler. De medynksfulde og godhjertede, som under de kolde

Vintermaaneder forsynede de fattige med varm Suppe og gav den trætte Rejsende en opfriskende Kop Te, og de, der byggede Færgebaade og Broer, og paa andre Maader hjalp til med Landets Forfremmelse. Disse blir i Lykkeligheben navnkundige, baarne omkring i pragtsulde Bærestole og kronede med Betsignelse.

Saa har vi da endelig naaet det 10de og sidste Sted inden Buddhismen's Skjærild, det Sted, hvor Livshjulets Konge, „Chuen Lun“ holder Dom. Forbrydere, som har været straffet i de andre Helveder, sendes over til „Chuen Lun“, hvor de sædes over igjen og sendes tilbage til Jorden.

Nogle moa ogsaa i dette Pinens Sted martres, og „Chuen Lun“ lægger ikke Fingrene imellem. Her er de, som forsømte sine hjælpeløse Forældre og behandlede sine Tjenere paa en raa og brutal Maade, og de, som uden Årsag ødelagde nyttige Dyr. Her ligger Side om Side, knust under store Stene, Skolelærere, der forsømte sine Elever, og Elever, der var ulydige mod sine Lærere og ei lyttede til de vises Ord. Hye, Troldfjeringer og Konner, som ved sine Kunster levede Piger og Enker paa vildfarende Veie. Alle disse kastes i en Dam, hvor de hides af Vandslanger og andre Udyr.

Paa dette Sted ender da tilsidst al Straf, og Reisen opimod „Nirvana“ begynder atter. Naar Aanden først did, er al Strid over, al Sorg er glemt, ingen Taarer rinder mere; thi da er de hos Buddha, den store Lærer og syndefrie Mand, som aldrig sagde eller gjorde andet end det, som godt var.

Men der er nogle, omend saa, over hvem de her nævnte Straffe slet ingen Magt har. De nemlig, som her i Livet tilbragte sine Dage i alvorlig Bodsvøvelse og læste „Sutras“; deres Navne er opførte i Buddhas Protokol. En højere Sfære paa Jorden venter dem, og deres Ophold i Skjærilden er af kort Varighed, og Renselsen af en mild Natur. Før disse sædes over igjen, blir de af Engelen „Mang“ førte til „Ky Mong“ Pagoda, hvor de saar drifte af Forglemmelsens flummende Vandstrøm.

Dette er, mine Venner, Buddhismen's Lære om et tilkommende Liv. Hvilken Forskjel paa denne mørke, haabløse Buddhatro og Jesu Kristi Evangelium, der bringer Lys, Haab og evigt Liv. Vi har stor Grund til at takke vor himmelske Fader for hans Naade og Barmhertighed imod os, at han sendte sin egen enbaarne Søn til vor Frelse. Uden Jesus er der intet Haab om evigt Liv. Mange siger: „Den ene Tro er ligesaa god som den anden,“ men den, der har fundet Lægedom for Synden ved Golgatha Kors ved, at intet uden Jesu Blod kan vaskes Synden bort. Maatte dette, som vi i Aften har lyttet til, hvor barnsligt det end høres ud, vække os til mere Tro og Nidkjærlighed for Hedningemissionen, og da vi jo ogsaa har Interesse for Kinamissionen, lad os bede og arbejde for den som for de øvrige. I det vi har hørt Syder Macedoniernes Råd for vore Øren: „Kom over og hjælp os!“ Lad os lytte til Rådet, og Gud tænde en brændende Missionsild og Tver i vore Hjerter! Amen.

Syndernes Forladelse.

Jeg, jeg er den, som udsletter dine Overtrædelser for min Skyld, siger Herren (Ejai. 43, 25), og David sukker i sin Angest: Vær mig naadig, o Gud, efter din store Barmhertighed! (Ps. 51, 3). Dette Ord betegner saavel Udslettelsen af det Skrivne i en Bog (4 Mos. 5, 23; 2 Mos. 32, 32, 33) som ogsaa Bortskaffelsen af en Ureenhed, som naar man vasker en Krulle eller et Fad og befrier dem fra deres Smuds (2 Kong. 21, 13), ligeledes fuldkommen Udryddelse, som naar et ugubeligt, fiendtligt Folk aldeles tilintetgøres, saa at ikke et eneste Menneske bliver tilovers (2 Mos. 17, 14; Ps. 9, 6), og bruges endelig om Fordrivelsen af en tyk Taage, der forsvinder for Solens Glans (Ejai. 44, 22). Alle disse Bemærkelser passe sig saare vel paa den heromhandlede Sag. Gud fører vistnok Bog og Fortegnelse over vort Levnet og indfører deri ei alene alle vore Dage (Ps. 136, 16), men og saa alle vore Dagsgjæringer; vore Synder ere en Skyld og Gjæld, som bliver ordentligen opskreven i Guds Bog (Matth. 6, 12; 18 21 flg.); ja ogsaa vor Samvittighed er en saadan Bog, der indeholder vore Misgjæringer. Naar nu Gud af Naade forlader Synden, saa bliver vort Skyldregister overstrøget med hans Søns Blod; Gjælden bliver udslettet, saa at den aldrig bliver krævet. Hjertet er befriet ved Synden, men det bliver astoet, renset og helliggjort ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Naad (1 Kor. 6, 11). Synderne ere ligesom en Mængde fiendtlige Krigsfolk, hvoraf Djævelen betjener sig for at stride imod vor Sjæl og saae den i sin Vold; men Jesus overvinder og undertrykker disse Fiender ved sin Fortjeneste og Retsærdighed og udrydder dem, saa at man ikke mere veed af dem at sige, og lad endelig vore Synder være saa tætte som en Taage, lad dem være saamange, som der er sugtige Støvgran eller Smaadraaber i den tykke Taage, saa maae de dog alle flye og forsvinde for Retsærdighedens Sol, Jesus Kristus. (Scciver.)

Det fortælles at Dr. Talmages Menighed i New York, som tæller over 4000 Medlemmer, hvoraf mange Millionærer, ikke gjør noget for Missionen, medens de fattige kæmpende Brødre, en Afdeling af Brødre menigheden i Ghennemsnit giver \$12.00 hver om Aaret til dette Diemed.

— Missionen paa Sumatra. Den chiniske Mission har arbejdet paa Sumatra siden 1862 med sjældent Resultat. 1892 var der paa 72 Hoved- og Bistationer over 24,000 Kristne. 24 europæiske Missionærer, 14 Præster, 104 Lærere, og 300 Bedste gjøre Arbejdet. Alene i Aaret 1892 døbtes 2419 Hedninger med 568 Børn samt 1167 kristne Børn. Paa de sydlige Stationer blev samme Aar 200 M u h a m e d a n e r e døble. Dette viser, at ogsaa Islams Galsmaane kan blegne for Bethlehemsstjernen. Kardinal Lavignerie har dog set for fort, da han ud fra Romerkirkens Missionersfaringer erklærede, at ethvert Missionsforsøg blandt Muselmænd kun bringer Banheld. — (B. og S.)

Bekjendtgjørelse.

Pacific Distrikt af den norske Synode holder, om Gud vil, sit aarlige Møde i Parkland ved Tacoma, Washington fra 15 til 21 Oktober. Forhandlingsgjenstande: 1) Kirken og dens Gøder; 2) om Mission (den indre) Præster, Repræsentanter og Gæster anmodes om at melde sig betids til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce Co. Wash. Den 14. Oktober holdes Indvielse af Pacific Lutheran University, hvortil alle venligt indbydes.

Da der samtidig holdes Interstate Fair i Tacoma, vil alle tilreisende baade til Indvielsen og Synodemødet maatte kunne reise for nedsat Pris paa Jernbaner og Dampbaade.

A. Johnson. Sekretær.

The Pacific Lutheran University

i Parkland, nær Tacoma, Washington, begynder, om Gud vil, sin Virksomhed den 25 Oktober, 1894, Kl. 9.

Indmeldelser af Elever, bør indsendes snart muligt til Undertegnede og burde helst være ledsaget af Vidnesbyrd fra Præster af den norske Synode eller andre Mænd, som vi har Kjendskab til. Enhver Gut eller Pige paa 14 Aar og derover, som har Lyft til at lære og er villig til at rette sig efter Skolens Regler, er velkommen.

Enhver Elev har under Børernes Tilsyn Ret til at vælge de Fag, han ønsker at drive.

Bygningen er rummelig. Som Regel vil der være blot to Elever i hvert Værelse, der er forsynet med de nødvendige Møbler. Alle Værelser er vel ventilerede og skal opvarmes med Damp. Enhver Discipel maa holde sig med Klæder, Bøger, Sengklæder og Haandklæder.

Udgifterne vil for dette Skoleaar blive:

Kost.....	\$2.00 pr. Uge.
Værelse.....	fra 25 cts til \$1.00 " "
Skolepenge (Tuition).....	\$1.00 " "

Undervisning i Musik betales særskilt.

Til Lærer i Musik har vi kaldet en overordentlig dygtig og vel kjendt Musiker, og hvis han, som vi haaber, modtager Kaldet, vil vor Skole i den Henseende være bedre udrustet end de fleste andre.

Hvad tilreisende Disciple betaler over \$20.00 for billigste Ticket fra deres Hjem til Parkland, skal refunderes dem af Kostpengene, naar de opholder sig ved Skolen de tre Terminer i samme Aar.

I Forbindelse med Høstskolen er det Tanken, ogsaa at drive en Skole for Børn, hvori disse skal undervises i Common skolens almindelige Fag og desuden i Religion og Norsk, og for dem, som maatte ønske det, Religion paa engelsk.

Udgifterne ved denne Afdeling vil blive:

Kost for Børn op til 12 Aar.....	\$1.25 pr. Uge.
" " " fra 12-15 Aar.....	\$1.50 " "
Værelse.....	.10 " "
Skolepenge.....	.35 " "

For nærmere Oplysninger henvende man sig til

B. Harstad,

Parkland, Pierce Co., Washington.

Velkommen.

Som bekjendt er det Bestemmelsen, at Pacific Luth. University skal indvies førstkommande 14de Okt, samt at Pacific Distrikts første Synodemøde skal holdes der de øvrige Dage i den Uge og slutes med Fests gudstjeneste den følgende Søndag.

Parkland Menighed og Pacific Luth. Univ.-Association indbyder derfor alle, som kan komme, og som gjerne vil dele vor Glæde, til at oretvære denne dobbelte Fests. Alle Venner, Mænd, Kvinder og Børn, baade østen- og vestenfor Bjergene er herved venligt indbudne, og vi lover alle, som i rette Tid melder sig, frit Ophold her under Indvielsen og Synodemødet, paa den ene Undtagelse nær, at paa Indvielsesdagen vil Middag blive serveret i eller ved Bygningen for 20c for Børn og 10c for Børn.

Baade Præster, Repræsentanter og Gæster, som agter at komme hid ved denne Leilighed, bedes at melde dette inden 1ste Okt. til

Rev. T. Larsen.

Parkland, Pierce Co. Wash.

Angaaende "reduced fare" paa Jernbaner og Dampskibe til Underretning gives senere. Interstate-tilstillingen i Tacoma, som egentlig aabnes imorgen, vil vare til 1ste Nov.

I Nærheden af Northern Pacific Depot i Tacoma tager man med Jefferson Ave. Street Car til Center St. Depot og derfra med Motor Line til Parkland. Parkland, Wash. den 28 Aug. 1894. T. Larsen.

Vor Skole.

Der nu ikke meget over en Maaned igjen til Indvielsesdagen, den 14de Oktober, og dog ser det i flere Henseender ikke ud, som om Tiden var saa nær. Meget Arbeids er endnu ugjort, som burde være færdigt til den Tid, baade i Bygningen og ellers. Som man let kan tænke sig, er Bengemangel Aarsagen til, at det gaar saa smaat med Arbeidet. Dette føler de Personer vistnok mest, som hver Dag har Anledning til at betragte Kasseens Bund. Men vi har det Haab, at ogsaa mange andre føler med os, og føler paa en saadan Maade, at Skolen virkelig vil have Gavn deraf. Dette er i Sandhed *uphill work*. En friste oftes til Mismod, naar man ser paa det store Arbeide og de smaa Midler, hvormed Arbeidet skal udføres. Da vil han saa gjerne sige: "Hvad er det i Landt saa mange? Men — vi ved alle, hvordan det gik, dengang da disse Ord først blev udtalt. Brødet og Fiske kom i Hænderne paa En, som gjorde udaf dem saa meget han vilde: der blev nok og mere end nok. Den samme mægtige Herre lever endnu. Jesus Kristus er idag og igaar og til evig Tid den samme. Hans Arm er ikke forkortet, hans Hjælpelidder ikke udgaaet. Guldet og Sølvet hører ham til. Ja, Jorden er Herrens og dens Fylde. Han har nu tilladt, at mange, som burde, og som godt kunde hjælpe her, tillukker baade Hjerter og Haand for denne store og hellige Sag; men naar hans Time kommer, vil han nok skaffe de nødvendige Midler tilveie, saa at Arbeidet kan fremmes. Djævelen sagde til den Herre Jesus i Orkenen: „Dersom du er

Guds Søn, da sig, at disse Stene blive Brød." Han vilde nemlig faa Jesus til at tro, at han ikke var Guds Søn, siden han maatte gaa der og hungrer. Summe Knebs bruger han ogsaa nutildags mod de Kristne. Fra timelig Modgang vil han faa dem til at drage den Slutning, at Gud ogsaa er imod dem.

Hvor ofte er ikke saadanne Tanker opstaaede hos dem, som har arbejdet med denne Skole? Men Sandhedens Urvækkende faar nu prøve at indbilde os, hvad han vil, den Overbevisning sætter sig mere og mere fast i vore Hjerter, at Gjerningen her er Guds egen Gjerning, om der end ved Udsørelsen af samme Kæber megen menneskelig Skæbefuldhed. Netop Hindringerne, som møder Gjerningen, er et stærkt Bevis herpå. Thi hvad er vel Gnaaden til, at saa faa Penge kommer ind? Det er i Regelen ikke Fattigdom eller de haarde Tider, men det er dette, at saa mange søge sig et Man vil først vide sig selv paa det Tørre, før end man vil hjælpe Guds Riges Sag. Til Ubrugsgjendstande og til kostbare Uystreiser har mange Folk Penge nok, men til en Højskole langt ude paa Missionsmarken har man lidt eller intet, ja mange ignes ikke engang at søle sig forpligtet til at betale den Gjæld, som de ligefrem skylder Skolen enten for Eiendom, som de har kjøbt, eller ved Subscription. At mange af disse er undskyldte paa Grund af Fattigdom eller Pengeangel, er nok muligt, men hvis de ansaa denne Gjæld for at være ligesaa vigtig som, hvad de skylder til Kjøbmanden eller til en Nabo, saa fandt de fleste en Udvei til at betale den. Vi har flere Tusinde Dollars udestaaende paa denne Maade og disse vilde være usigelig stærkonne i denne Tid. Kunde ikke mange, om ikke alle, af vore Studnere se sig istand til at betale om end blot en Del af sin Gjæld til os i denne Høst? Dette maatte dog vel være muligt, naar de bare ser Sagen i Guds Ords Lys. Vi faar ingen Reister, for vort Tilgodehavende, men vi maa selv betale til dels store Renter for, hvad vi skylder andre. Nu—dette er en haare ubehagelig Sag at berøre, især da vi allerede saa ofte før har omtalt den; men hvad skal man vel gjøre?

At en Anstalt som Pac. Luth. University maa være nødvendig som en mægtig Bistand for vor lutheriske Kirke i dette Land og da fornemmelig i disse vestlige Egne, synes vi, burde være indlysende for enhver, som vil sætte sig ind i de lirkelige og de sociale Forhold. Tiderne har forandret sig betydeligt i de sidste 25 Aar. For 25 Aar siden var der forholdsvis saa Højskoler. Blandt norske Lutheranere var Luther College i Decorah omtrent den eneste. Da var der saa, som kom til nogen bestemt Beslutning om at besøge en saadan Skole. Naar der var mange, som i sit stille Sind ønskede, at de kunde gaa der, men der blev bare med dette stille Ønske; Højskolerne var i Regelen langt borte, det tog mange Penge baade at komme derhen og at opholde sig der. Værdom var bare for Prester, Skolelærere, høiere Embedsmænd, Børn osv, kort, mange begyvede Ynglinge blev siddende hjemme, fordi Sindsen for en høiere Oplysning dengang ikke var vaagnet med tilstrækkelig Syre til at gjøre Opfyldelsen af saadanne Paster mulig.

Men hvorledes er det nu? Nu er en Mængde saadanne Skoler oprettede. Norske Lutheranere har i Østen bygget og driver et ikke ringe Antal Lærestatter; men der er endnu langt flere af andre Betsjendelser eller af ingen Betsjendelse. Det, at besøge saadanne Skoler, er nu noget ganske almindeligt for baade Gutter og Piger. Næsten enhver, som har lyst dertil, har Anledning til i kortere eller længere Tid at nyde godt af en Højskole. Ogsaa herude ved Stillehavskysten lyser man hos Ungdommen den samme Uretlyst, hvilket er glædeligt og ros værdigt. Her er ogsaa Skoler nok; men de er ikke af en saadan Betsjendelse, at lutheriske Kristne, som virkelig vil sine Børns sande Vel, med god Samvittighed tør sende dem derhen. Thi enten læres der en falsk Religion i dem: de høre enten til Katholikerne, Methodisterne, Presbyterianerne eller en anden Sekt, som mere eller mindre forfalder Guds Ord,—eller de er „uden Religion“ og optræde da i Regelen fiendtligt mod al Kristendom.

Er Skoler af ovennævnte Slags skadelige og farlige paa andre Steder, saa er det vist Tilfældet i end høiere Grad her i Vesten. Thi, saavidt vi kan se, er der meget meere af Ugyldighed for bestemte Betsjendelser, for Kirke og Menighed, for Ord og Sakramenter, ja—for alt, hvad der saa kaldes Kristeligt, ved Stillehavskysten end i Østen. Denne Sydom har ogsaa saatt mange af dem, som, indtil de reisste herud, har bekyndt sig til den lutheriske Kirke. Her finder man dem igjen enten blandt Sekterne eller Fritænerne. Dette er jo værst i Byerne, hvor man kun kan faa en liden Brødel af fordums norske Lutheranere til at slutte sig til lutheriske Menigheder, medens Sektterne og de hemmelige Selskaber, især de sidste, opsliger den store Mængde af dem. Men ogsaa ude paa Landet findes der mere end nok af denne isørgelige Tilstand. Nu er det jo klart, at disse fra den luth. Kirke affaldne over et stærkt Tænt paa dem, som er forblevne tro mod sin Betsjendelse. Især er det Ungdommen blandt disse, som hine med Jær arbejder for at drage bort fra de gode gamle Suer, og af, hvor ofte dette lykkes for dem!

Dersom nu denne Ungdom, i eller udenfor vore Menigheder herude, udelukkende skal være henvisst til tilstrøende eller vantroende Bædere ved Højskolerne for at faa en høiere Uddannelse, saa er der stor Fare for, at mange, om ikke de fleste, af dem derved gaar tabt for den lutheriske Kirke, ja kanske kostes hele Kristendommen overbord.

Men er det nødvendigt, at vor lærvillige Ungdom skal udsættes for en saadan Fare?

Dette Spørgsmaal kan trygt besvares med nei. „The Pacific Lutheran University“ er netop oprettet for at afhjælpe denne skrigende Nød. Det er oprettet for at slaffe Gutter og Piger en sund og grundig Uddannelse i de ved Højskoler almindelige Fag, og en af de Ting, som vore Bædere og Bærere maa forpligte sig til, er hverken i Klassen eller udenfor Klassen at lære noget, som strider mod Guds Ord. Religion vil vel ikke blive tvungen til Fag i den Forstand, at ingen faar Lov til at modtage Uddannelse ved Skolen, medmindre han ogsaa deltager i visse Religionstimer

om Ugen; men det er dog noget, som vi vil vente af de allerfleste Disciple, at de for Guds Skyld vil begjære og modtage al den Religion sundervisning, som de kan faa. Thi sund Dannelse er umulig uden Guds Ord som Grundlag. Heri haaber vi, at alle forstandige Kristne vil være enig med os. [Mere.]

Missionen i Thibet i Asien.

(Efter Missionstaube.)

* * *

Overalt aabne Døre—dette er et af de vigtigste Tidens Tegn i vore Dage. Dog gives der fremdeles Lande, som er lukkede for Kristendommen og af disse er vel Thibet det fastest tilslukkede. Denne uhyre højslette beliggende nordens for Indien og vestens for Kina indeholder de høieste beboede Egne paa Jorden og har en lang snedig Vinter og en kort, men meget hed Sommer. Frugtbart er det ikke, dog avles der paa sine Steder Hvede, Ris, Grønsgager, Rhabarber, Vin og Frugt; af større Betydning er Kvægavlens som drives med Faar, Gjeder, Heste og de mærkbare langehaarede, hornede og gryntende Yaks. Desuden findes Gulds, Borax, Salt og alle slags Metaller; Industrien er ikke udviklet, dog bliver Udvarer, især Filt, samt Metalvarer udjærte. Handelen med Kina, Indien og Høiasien er betydelig. Stadigt drager Karavaner frem og tilbage. Men ind i Hovedstaden Lhasa tør ingen Fremmed, fremfor alt ingen Europæer, komme. Der har den thibetanske Bøve, den saakaldte Dalai Lama, sit Sæde. Han gjælder for at være en Mand, i hvem Buddhas Aand boer og nyder næsten guddommelig Tilbedelse. Foruden ham gives der endnu mange Lamas, Hellige, Abbeder, Munke, Nonner og deslige i Thibet, som dels leve i Klostre dels drage omkring i Landet, men som alle gøre en Forretning af sin Frothed. Næsten af hver Familie bliver en Søn en Lama eller Munk. Denne bærer da i sit Bælte et Bønnehjul, som han flittigt dreier omkring, frembringer Regn, forjager onde Aander, skriver Tegnesprog og uddeler Betsignelser—alt naturligtvis mod Betaling. Derhos er den Usik, at samme Kone har flere Mænd, saft indgroet i Folket: den ældste Broder tager en Kone og denne tilhører dermed ogsaa de yngre Brødre. Det er let at forstå, at et rei Familieniv ikke kan trives paa denne Maade. Da den sande Gud ved det arme Folk intet, trods alle de Bøger, som opbevares og læses i Klostrene. De sætter sin Tillid til Amisser og Balsarter, til Bedeslig, Bønnehjul og Bedemøller, der dreies dels med Vand, dels med Vand og dels med Handen. Hver Omdreining gjælder for en Bøn. En Mængde af buddhistiske Bøger er oversatte i Landets Sprog fra indisk og kinesisk, og stadigt skrives nye Bøger, navnlig Levnetsbeskrivelser af hellige Mænd. I hørt af de større Klostre er en lærd Munk beskæftiget med at føre en Dagbog over Abbedens Tale og Gjæringer, og naar denne dør, bliver af samme Dagbog en Levnetsbeskrivelse sammensat. Allerede i det syvende eller otteende Aarhundrede har Thibetanerne begyndt at skjære Stereotypplader af Træ og med disse at trykke Bøger. Nu kan man paa ethvert Marked købe Bøger for-

nemmelig ovennævnte Helgenhistorier. Stod der nu bare noget om virkelig Hellighed og Gudsfrugt i disse Bøger! Men det mangler ganske.—Der findes intet andet i dem end fortjenstlige Gjæringer, Egenrettsædighed, Overtro, kort sagt—det mørke Hedenstak!

Hvilken kostelig Opgave det allsaa er at bringe Evangeliet til Thibets halvanden Million Indvaanere! Men hvorledes skal man komme derhen? Ingen Missionær tør nedsette sig i Landet. Ogsaa almindelige Reisende lykkes det sjelden at trænge ind i Landets Indre. Det meste, vi overhovedet ved om Landet, har vi fra Forskninger anstaaede af nogle indiske Lærde samt nogle europæiske Reisende, især den russiske General Prschwaloff og Amerikaneren Rockhill.

Men den kristelige Kjærlighed lader sig ikke saa let afskrække. Allerede i Aaret 1856 har Missionærer af Brødremenigheden nedsat sig i Himalajabjergene ved Thibets Grændse, har oversat den hele hellige Skrift paa thibetansk og har ogsaa døbt nogle af Indbyggerne; men hidtil har de forgæves ventet paa, at en Velstand aabne sig for dem til det Indre af Landet. Ogsaa de Buddhister, som de under den brittiske indiske Regjerings Bestyrelse kunde virke paa ved Skole og Prædiken, ved Hus og Hjembesøg samt ved Skrifters Udbredelse, forblive haarde som Sten. Kun ganske faa ere blevne omvendte, og af disse er atter flere faldne tilbage i Hedenstaket, de øvrige blive forfulgte og satte i Bann. Saaledes blev paa Langfredag en ung Mand døbt i Lech, og Brødrene optog ham med fuld Tillid i sit Samsund. Men hvorledes gaar det ham nu? Det hele buddhistiske Presteskab er oprørt. Ypperstepresten har endog sat alle Slægtninge af den Døbt i Bann, endstjant ingen af disse paa nogen Maade hælper til Kristendommen. Denne Bannsættelse bestaar deri, at de blive udelukkede fra alle deres religiøse Forsamlinger og fra alle deres Religions formentlige Betsignelser. Dertil har Ypperstepresten ladet et Slags Hyrdebrev udgaa, hvori han klager over sin Menigheds Uegnydighed og at bærer mod at træde over til Kristendommen. For den unge Mand selv søger man at gjøre Livet saa surt som muligt. Standhed der trænges de Helliges Taalmodighed og Tro. Men Brødremissionærerne forjager ikke. „Vel er Grunden haard og steinet der ved Thibets Porte, men det ærlige Sædemandsarbejde vil til slut blive betydningsfuldt, og naar Herrens Time slaar kan ogsaa den haardeste Jordbund forandre sig.“ Saa heber det i deres sidste Aarsberetning.

Men for andre Missionærer gaar dette for langsomt. De vil gjerne komme hurtigere frem. Netop de lukkede Døre har en Tillokkelse for dem. Saaledes ved vi om en Hollænder, flere Svenske, nogle Amerikanere og Englændere og fornemmelig om en engelsk Dame, som ikke blot har kastet sit Blik paa Thibet, men ogsaa gjort alvorlige Anstrengelser for at bringe Evangeliet derind.

Lad os da for det første høre noget om hin Englænderinde, Miss Anna Taylor, den første Europæerinde, som har trængt ind i det Indre af dette lukkede Land. Efterat hun tidligt havde hengivet sig til sin Frelser, hørte hun engang den berømte Missionær Moffats Søn holde et Fordrag om Afrika og søgte sig derved saaledes hændragen til Hedningerne

at hun næsten havde ønsket, at hun ikke havde været Pige, men en Gut, saa at hun kunde have traadt i Missionens Tjeneste. Fra den Tid af læste hun alle de Missionskrifter, hun kunde faa fat paa, og da hun hørte, at ogsaa unge Piger blev udsendte, at navnlig Kina Indlandsmissionen havde en hel Række af Kvinder i Marken meldte hun sig til dette Selskabs Tjeneste og blev i 1884 virkelig sendt til Kina, lærte dette vanskelige Sprog og nedfalte sig som den første Missionærinde, jo overhovedet som den første Europæerinde i Byen Tautschau dybt i det Indre, lige ved Thibets Grændse. Herfra besøgte hun i 1887 det store Lamakloster i Kumbum, hvor 50 Aar tidligere de katolske Præster Gabet og Suc havde levet en Tidlang og lært thibetansk, og her oplændtes der i hende en stærk og uendelig Længsel efter at besøge og hjælpe de arme Thibetanere og om muligt at trænge frem til Landets Hovedstad, det hemmelighedsfulde Lhasa.

Det varede ikke længe, før Miss Taylor havde overbevist sig om, at det var lettere at trænge frem til Lhasa fra Indien end fra Kina. Saa begav hun sig i 1888 til Dardiching i Himalaja og til den nærmeste thibetanske Landsby, hvor hun lærte Sproget. Derfra gik hun videre til Kumbadschong en thibetansk Fæstning. Undervejs blev hun atter og atter spurgt, hvad man i Tilfælde af hendes Død skulde gøre med hendes Lig. Hun svarede, at det endnu ikke kostede med at dø. Men Thibetanerne syntes at have Hæstværk med at saa hende ud af Verden. Bønnehjulene blev sat i Bevægelse mod hende, og en Høvdingens Kone, hos hvem hun var indbudt, satte en forgiftet Ret af Væg og Ris for hende. Heldigvis fik Miss Taylor Mistanke til Måden og aad kun lidt deraf, men blev alligevel syg. Nu forlangte Høvdingen, at hun skulde trække sig tilbage til Dardiching, det vil sige til det engelske Gebet. Hun lod sig imidlertid ikke fordrive, men forblev et helt Aar i Grændselandet Sikkim som dengang var uafhængigt, men nu tilhører Engländerne. I hele ti Maanedes Tid sa hun ikke et europæisk Ansigt. Desto fortroligere blev hun med de Indfødtte og deres Sprog. Tilslige vandt hun her en ung Thibetaner for Kristendommen. Denne har siden været hendes troe Tjener og stadige Ledfager. Denne unge Mand, hvis Navn var Pontso, var født i Lhasa. Paa en Reise til den indiske Grændse havde han bestaaet sin Fod, og nogle Indfødtte havde henvist ham til den fremmede europæiske Dame. Hun var, sagde man, venlig mod enhver og kunde læge enhver. Saa overvandt han sin Frygt for den Fremmede, som nu troligt tog sig af ham saa at han baade blev helbredet og ført til den Herre Jesus.

Men Reisen til Lhasa blev der ikke noget af; man slap hende simpelt hen ikke ind i Landet. Nu kunde hun ikke andet gøre end at vente tilbage til Kina og atter forsøge Reisen derfra. Nu forstod hun da Sproget og havde en paalidelig thibetansk Ledfager med sig. Allsaa tilbage til Shanghai, derfra ind i Provindsen Harzu til Byen Tautschau igjen, hvor hun jo allerede var bekendt. Paany besøgte hun thibetanske Klostre, gjorde forskellige Bekjendtskaber og ventede paa Binf til at gaa videre. Saaledes gik et Aar. Da tilfød

der sig maa en Gang en Rejselidighed. En kinesisk Muhammedaner ved Navn Noga havde en Kone fra Thibet, som var bleven bekendt med Miss Taylor og nu efter en treaarig Adskillelse isølge sit Bøst skulde besøge sin Moder i Lhasa. Noga var villig til at ledsage hende, men havde ingen Penge. Nu hørte han om Miss Taylors Planer, og tilbød sig at være hendes Vejviser og Beskytter, hvis hun vilde betale Omkostningerne. Saaledes kom det, da den 2den Sept. 1892 endelig til Opbrud. Og nu gik det over høje Bjerge, gennem Sne og Is, forbi Røverbander og i stadig Livsfare. Det værste var, at Noga viste sig at være en simpel Bedrager, som grundigt udplyndrede Miss Taylor og end og søgte at staa og myrde hende. Havde hun ikke haft sin trofaste Pontso og havde ikke nogle Lamas og andre Thibetanere kommet hende til Hjælp, vilde hun have været fortabt. Nu maatte hun være glad ved at blive dette Umennekte kvit og alene med Pontso og endnu en Thibetaner, uden Penge og uden de nødvendige Rejselidigheder drage videre. Engang forvildede hun sig og vidste i tre Dage ikke, om hun nogenstunde skulde komme ud igjen af den Bjerglabrynt, hvori hun var kommen. Senere viste det sig dog, at hun kun derved havde undgaaet et af Nogas Mordforsøg. Dette afsluttede hende udledte nu det Rygt, at Miss Taylor førte Guld og Sølvstene med sig — dette gjorde han bare for at rædde Folkenes Røvjerrighed og sætte hendes Liv i Fare; og ankommen til Lhasa meldte han, at en Europæerinde var paa Veien derhen. Følgen var, at der udgik en streng Befaling, at den Fremmede vistnok ikke skulde tilføres noget ondt, men dog under ingen Omstændighed tilstedes at komme ind i Hovedstaden. Saaledes stode det, at Miss Taylor, da hun blot var tre Dages Reise fra Lhasa blev fængslet af nogle thibetanske Soldater og bragt for en Embedsmand, der erklærede, at han vistnok ikke med Vold kunde hindre hende i at orage frem, men, hvis hun satte sin Vilkje igjennem, vilde det koste ham hans Hoved! Dette var nok. Miss Taylor vendte om. Men Tilbagereisen blev først rigtig frygtelig. Vistnok gav Embedsmanden hende nogen Proviant, et gammelt Reisetelt og to Heste; men snart var Forraadet udtømt og Teltet solgt for Mad. Dertil kom, at Røvere stadigt svæmede om dem. Tilslige var det saa koldt, at en af hendes Ledfagere frøs ihjel, og Egnen saa hvi, at man ikke mere kunde tage Mad, da Vandet begyndte at tage blot ved en ringe Varme. Engang maatte hun i stadigt Sneveir tilbringe tyve Nætter efter hverandre under aaben Himmel. Hestene havde intet mere at æde og slugte endog Udskæder, naar de fik Anledning dertil. Alt, hvad de fik, var lidt The, Smør og Ost rørt sammen saameget, som de Reisende kunde spare fra sin egen Mund. Thibet er nemlig rigt paa Smør. Endog 10—15 Fod høje Buddha Billedstøtter laves af Smør.

Især mærkværdig var Reisen gennem Golchernes Gebet. Dette er en Røverstamme, som regjeres af en Kvinde ved Navn Watschu Bumo, og hverken staar under den kinesiske eller den thibetanske Overhøjhed. Skarer paa 500—2000 Mand drager ud paa Røvertog og er saa visse paa Seiren selv over en overlegen Fiende, at Kvinder og Børn løber med for at i:

pa a Legen. De er ogsaa de rigeste Folk i hele Thibet. Derne Wal'cha Fumo fandt stort Velbehag i Miss Taylor og gaaende endog en Livvagt med til den kine'ske Grændse, som endelig blev naaet ved Ta T'ch anfu den 12te April 1893. Den he'e Rejse havde været syv Maaneder.

Men hvilken Frugt skal alle disse B'stræbelser bringe for Missionen?—Miss Taylor er nu, ledsaget af sin Ponsa vendt tilbage til England, har der offentliggjort sin Rejseberetning og har arbejdet med saadant Held for Thibet, at der har dannet sig en egen Komite for den nye „Thibetmission“ i nær Tilslutning til Kina-Indlandmissionen; og allerede har 6-8 Mænd og Kvinder erklæret sig beredte til der (i Kina) at lære Sproget og saa med Gud's Hjælp trænge ind i Thibet. Nu er de vel allerede undervejs. Miss Taylor har fundet, at Thibetanerne ogter Engländerne høit, at de meget gjerne vil modtage Undervisning og Lægehjælp af de Fremmede, at endvidere mange Lamas og andre Buddhaister er ret oplyste og tilgængelige, at der al' saa er al' Ud'sigt til en vel' signet Missionsvirk omhed der, naar bare hint Bud, at Europæere ikke maa ned'sætte sig i Thibet, blev ophævet. Gud hjælp, at dette snart maa ske!

Men man maa ikke tro, at Miss Taylor er den eneste, som har oploget Kampen mod dette mørke Hedenstab. En Mr. Parker ved Nixon Simson, som allerede skal have gjort meget for Missionen i Kina, er nu selv reist derhen for i Peking at grunde en Anstalt eller Skole, hvor Missionsarbejdere kan lære thib-tans. Henimod Slutningen af 1892 har nogle jøen'ste Mænd og Kvinder fra Amerika med stor Mod og Livsfare søgt at trænge ind i dette lukkede Land men forgæves.

Her gjaelder det vel som ellers, at den kristne Kirke maa være beredt til at optage Arbejdet, naar Herren selv i sin egen rette Tid aabner Døren.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

- Ved Prof. Brandvig fra C. Halvors, Calamus, Ia. for at møblere et Værelse.....\$25 00
- Thomas Jacobson, Storg. City, Ia..... 2 00
- Fra Thor, J. W., K. A. A., Pastor Jørgensen..... 7 00
- Ved Past. Harkud, fra Michael Eli Past. Jødes Kald 1.00
- Anders S. Schelwe, Past. J. Strands Kald..... 1.00
- Miss Helene Levorsen, Albert Lea, Minn..... 5.00
- Fra Parkland Kvindsg. til Møb'lesing af et Værelse... 50.00

\$91.00

For solgte Souvenirs.

- Miss Sophia Peterson, Taylor, Wis.....\$4 50
- Past. Blilie..... 1.00
- Ved Past. Vallestad fra Helge Ve, Koel Dell, Minn.. 3 00
- Ved Past. Vallestad fra R. v. B. J. Larsen..... 3.00
- Past. N. Christensen50

\$12 00

Betalende Subskribenter.

- 3 A a r g. Rev. F. Møller, Rev. Schrie, Rev. D. N. Fosmark, B. N. Ræ'the

- 4 A a r g. C. L. Strøm, Prof. Markhus.
- 5 A a r g. D. Ryan, seilagtigt i forrige Nummer.
- 3, 4, 5, 6. A a r g. D. A. Kiland.

Ub' nævnt \$2.00

Parkland, Wash. 5 Sep. 1894. T. Larsen, Kasserer.

Stambogvers. (Af Luther.)

Der si'edes paa Jorden ei klogere Mand,
End den, som sin Tunge mestire kan,
Som talte lidt, stjædt meget han ved,
Dg ikke giver hver Spørgaer B'sted.
Hvad Du taler, tal kun sandt!
Hvad Du sjeber, betal kontant!
Lad andre være, som de er,
Saa bliver du og, som du er.

Metropolitan

-: Savings & Bank. :-

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Tordag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt Kapital	\$100,000
P. V. Casar.	President.
E. W. Enos.	V. President.
O. S. Selvig.	Cashier
P. S. Vanderbilt.	Ass't Cashier.

Directors.

- Rowmer C. J. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
- C. E. Holmes, Theo. Hoemer, Geo. P.
- Caton, P. V. Casar, E. W. Enos,
- Gas. Le S. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartal'svis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udlaaens paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvi'isninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

| - | - | - | - | - | - | - | - | - | - | - | - | - | - | - |

Skø og Støvler

Til billigste Priser og af beste Sort hos
S. Olsen, 1109 Tacoma, Wd., Tacoma.
Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de hvide Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maaneden og koster for-
skub'vis 50 cents per Jar.

Alt, som vedkommer Bladet's Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Dvsjælf'er s. f. v. sendes heretter til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce County, Washington.

* * *

Subskribentsamlere saar paa 5 betalende Abonenter den 6te rit. Send ind straks Penges for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post-office at Tacoma, Wash., as second class matter.